

ret), skulde hver Mand helst kunne drikke »Hiverten« (Snapsen) ud. Saa sang vi alle, medens en af Karlene skænkede Snapsen op i et Glas:

Ja, vi priser Manden
og tror, han er en Soldebror;
saa gaar vi til hans Nabo
og ser, hvad han formaar.
Sæt nu Glasset til din søde Mund
og drik saa ud af Hjertens Grund
og vis os saa Glassets Bund.

Det Vers fik hver Mand, naar han skulde drikke sin Snaps, og sommetider fik han i Tilgift:

Drik nu ud hver Drip og Draabe,
det kan jeg, det tør jeg vove.

Der blev under Gildet sunget mange andre Viser, hvoraf hver Tid har sine; men ovennævnte var en af dem, der hørte til ved alle Gilderne.

Bymændene fik ved deres Besøg i Gildesgaarden Lejlighed til at faa et Slag Kort med hverandre ved Langbordet inde i Dagligstuen. Inden de gik hjem, var de selvfølgelig inde i Loen at se paa Ungdommens Dans. Og ofte skete det, at en og anden af dem fik sig en Svingom med en af Bypigerne. Til at lyse Loen op med var der sat et Tællelys inde i en Lygte. Denne blev bunden fast i et Reb og hejset et godt Stykke op ad Skadegabet til. Naar Gildet hævedes om Morgen, var der henne ved Spillemandens Plads sat en Skaal, hvori hver af Deltagerne lagde en lille Skærv til ham for Musikken (Spillemandspenge). Otte Dage efter holdtes næste Friemandsgilde under samme Former som førstnævnte.

Denne gamle Byskik, som overholdtes af Beboerne i Tune til omkring 1850, vidner om det Forhold, der i de gode gamle Dage herskede mellem Husbond og Madmoder og deres Tyende, da Hjemmet var fælles, og de stod hverandre bi i et trofast Arbejde, til Glæde og Gavn for begge Parter.

Fra det 17. århundredes Roskilde.

Af Th. A a h o l m.

I Sjællands stiftsbibliotek fandt jeg engang en papirlap, liggende i en bog og med den nedenfor anførte text, der har sin kulturhistoriske interesse. Det kan forøvrigt bemærkes for eventuel interesserede, at der i biblioteket findes et par gamle håndskrevne jordebøger fra 17. årh. anden halvdel, og som vedrører domkirkens jordegods i omegnen.

Til Domkirken henhørende.

1629 d. 1. Sept. Capitels forbud at ingen maae tilstæde deres Suin eller andet Quæg at kome paa Domkirkegaarden.

Efttersom tilforne nogle gange af Prædikestolen er tillyst at Menigheden her i Byen skal holde deres Suin og andet Quæg af Domkirkegaarden, huilket hertil Dags ringe er agtet, hvorfor det hederlig [?] Capitel herved til Tinge vil have tillyst, at Enhver vil have god Indseende med sit Quæg, at det holdes af Kirkegaarden, saafremt det ey til Hospitalet skal være forfalden, hvorefter enhver skal vide sig at rette og for Skade at tage Vahre. Og er vi nemlig begærendes at dette til Tinge maa læses og paaskrives.

Ex Domo nostra Capitulari 1. Sept. 1629.